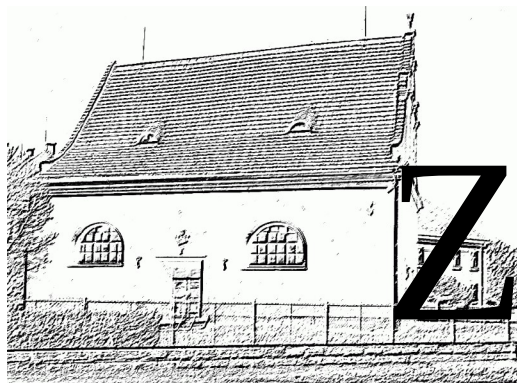

Zpravodaj

sboru Českobratrské církve evangelické v Hranicích

DUBEN – 2025 „VELIKONOČNÍ“

ÚVODNÍK

Do velikonočního období vstupujeme už čtyřicet dní před Velikonocemi tzv. postní dobou. V katolické církvi je to zahájeno popeleční středou, kdy během mše dostávají věřící na čelo tzv. popelec – požehnání na čelo křížkem z popele. V naší tradici to není, přesto bych chtěla něco tady k tomu zvyku napsat.

Na květnou neděli, tedy týden před Velikonocemi, přinášejí věřící do kostela větvičky kočiček. Tyto kočičky mají připomínat palmové ratolesti, které kladli Ježíšovi k nohám při vjezdu do Jeruzaléma. Podle tradice Ježíš vjížděl do Jeruzaléma slavit židovské Velikonoce právě na květnou neděli.

V našich poměrech se na připomínku těchto palmových ratolestí nosí kočičky nebo jiné větvičky do kostelů, ty se pak po nějakém čase spálí a popel se přeseje a slouží potom za rok právě jako popelec na popeleční středu. A to celé je připomínka toho, že si člověk na začátku postní doby má připomenout, že je jen prach a v prach se zase navrátí. To že člověk je jen prach, nám připomíná Bible hned v prvních kapitolách, kde se píše o stvoření.

Adamovi řekl: *"Uposlechl jsi hlasu své ženy a jedl jsi ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst. Kvůli tobě nechť je země prokleta; po celý svůj život z ní budeš jíst v trápení. Vydá ti jenom trní a hloží a budeš jíst polní byliny. V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se nenavrátíš do země, z níž jsi byl vzat. Prach jsi a v prach se navrátíš."* **Genesis 3,17-19**

Jak často myslíme na svoji pomíjitelnost? Jak často myslíme na svoji konečnost? Adam a Eva pojedli ze stromu poznání dobrého a zlého a skrze ně to poznání máme také my. Víme, že jsme ve světě, kde jsou věci hodně zlé a špatné

a dokonce se sami na nich podílíme. Ale stejně tak máme cit pro věci dobré a také se nich můžeme podílet a dokonce můžeme to dobro i vytvářet. A i ve špatné době můžeme vyhlížet naději lepších zítřků, proto můžeme i o něco dobrého usilovat, i když víme, že tu nebudeme napořád.

Ta připomínka vlastní pomíjitelnosti na začátku postní doby je velmi potřebná, protože někdy člověk zapomene a začne se chovat, jako by byl bytost zcela nesmrtelná, nepostihnutelná... to můžeme vidět u některých státníků, kteří si asi myslí, že budou panovat věčně, že se nikdy nebudou nikomu z ničeho zpovídat. Samotná moc je uchvátila natolik, že zapomněli na svoji smrtelnost.

Věřícího člověka v tomto drží víra při zemi, učí jej pokoře a úctě k životu. Postní doba nás tedy vede nejen k sebepoznání ve smyslu lidské konečnosti, ale i k pokání a odpuštění. Odpustit může také znamenat i něco pustit, opustit to a už si to netahat stále sebou, nepřipomínat si to. Ale může to znamenat také si něco odpustit, pustit to, tedy něco na chvíli nedělat – zkrátka se od toho oprostit či také POSTIT SE!

Velikonoce pak na člověka takto připraveného působí do hloubky jeho života. I když promýšlí svou smrtelnost, nicotnost, prašnost, přesto v tom může vidět Boží stvořitelský plán záchrany a povzbuzení. Nic se neztratí – duch se vrátí k Bohu. Starozákonní pisatelé sice ještě neznali pojem vzkříšení k životu věčnému, přesto to uměli vyjádřit i jinak... například jako biblický Kazatel...

Pamatuj na svého Stvořitele, než se přetrhne stříbrný provaz a rozbije se mísa zlatá a džbán se roztrhne nad zřídlem a kolo u studny se zláme. A prach se vrátí do země, kde byl, a duch se vrátí k Bohu, který jej dal. **Kazatel 12,6-7**

Opustím nyní postní dobu a přemítání o pomíjitelnosti lidského života. A zkusím velice racionálně popsat, čím žije církev a evangelický sbor v Hranicích.

Církev žije přípravou největšího křesťanského svátku, jímž jsou bezpochyby Velikonoce :-)

Pak samozřejmě církev žije svými vnitřními problémy se kterými se potýká, jako je například vyrovnávání s tím, že se církev zmenšuje. A je to problém i našeho sboru v Hranicích. Rádi bychom byli sborem atraktivním, přitažlivým, snažíme se dělat i různé volnočasové aktivity, otevírat se veřejnosti, ale v tomto případě je zřejmě veřejnost vůči církvi stále nějak uzavřená. Ale co je to církev? To jsou obyčejní věřící lidé, nejsou to jen faráři a ti, kteří pro církev pracují, ale především ti, kteří se nestydí před druhými, o něčem tak niterném jako je víra, mluvit. Samotnou vírou tyto lidé pak druhým ukazují, jaký je ten jejich Bůh a církev, do které patří.

AKTIVITY SBORU A KOMUNITNÍHO CENTRA

Každou neděli se konají bohoslužby od 9 hodin v kostele na Šromotově náměstí – po bohoslužbách je prostor ke společnému rozhovoru u kávy v prostorách přístavby.

Biblické hodiny bývají v úterky od 17 hodin – termíny se domlouvají dopředu. **Ekumenická setkání** kazatelů probíhají rovněž jednou měsíčně. Co se týče volnočasových aktivit a jejich časů je potřeba sledovat webové stránky sboru. Mimo bohoslužby bývá kostel využíván i na koncerty, přednášky a civilní pohřby.

Každou středu od 18 hod se v přístavbě scházejí **anonymní alkoholici**. Jedenkrát za měsíc se scházejí **maminky s dětmi**, setkání bývají ve čtvrtek dopoledne – termíny setkání bývají dopředu uvedeny na webových stránkách sboru a také v pozvánce na Facebooku. Ve sboru také funguje **konverzační skupinka v angličtině**, setkání bývá dle domluvy ve čtvrtek večer.

Staršovstvo sboru řeší převážně provozní věci sboru – schází se jednou za měsíc.

NA CO SE MŮŽEME TĚŠIT...

Sederová večeře – na Zelený čtvrtek proběhne od 17 hodin v přístavbě kostela sederová večeře. Co to ale je? Seder znamená řád, pořádek – jde tedy o židovský svátek rituální večeře, která má svůj řád a pořádek. Stěžejním symbolickým pokrmem této večeře je nekvašený chleba a beránek, předčítají se u toho texty z Pesachové

Hagady. Večeře slouží jako připomínka vyvedení Izraele z egyptského otroctví. I když jde o židovský svátek, tak křesťanům není vůbec cizí, protože křesťanství přímo navazuje na židovskou tradici. Ježíš, který přichází slavit do Jeruzaléma židovské Velikonoce, tzv. Hod beránka se nakonec sám stává obětním beránkem, který svou obětí pojetí Velikonoc přeznačuje.

Pokud má někdo zájem se této večeře zúčastnit, je potřeba nahlásit se faráři sboru na tel. 604 813 291 nejpozději do středečního večera 16.4. (je to kvůli množství potravin). Nic se neplatí! Jde především o zpřítomnění připomínky židovského slavení Velikonoc. Z této večeře vychází také naše liturgické slavení Večeře Páně, kdy Ježíš právě při této sederové večeři pronáší slova, která se později stala ustanovením svátosti Večeře Páně při liturgii.

Já jsem přijal od Pána, co jsem vám také odevzdal: Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdal díky, lámal jej a řekl: "Toto jest mé tělo, které se za vás vydává; to čiňte na mou památku." Stejně vzal po večeři i kalich a řekl: "Tento kalich je nová smlouva, zpečetěná mou krví; to čiňte, kdykoli budete pít, na mou památku." Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.
1 Korintským 11, 23-26

PODĚKOVÁNÍ STARŠOVSTVA SBORU:

Staršovstvo srdečně děkuje VŠEM, kteří sbor finančně drží a podporují jej i na dálku!!!

ADRESA SBORU:

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Hranicích, Farní 43, 753 01 Hranice

Číslo účtu sboru: **190 304 741 / 0300**

tel. 581 603 537, mob. 604 813 291 – farářka sboru
Webové stránky našeho sboru:

www.ccehranice.estranky.cz

KŘESŤANSKÝ HUMOR NA ZÁVĚR...

Ježíš v nebi potkal povědomě vypadajícího staršího pána a napadlo ho, že by to mohl být jeho otec Josef. Zavedl s ním tedy řeč: Ježíš: „Pane, neměl jste náhodou někdy syna?“ Pán: „Ano měl, ale nebyl to můj biologický syn, vznikl díky nadpřirozenému zásahu. A to nebyl jediný zázrak...“ Ježíš: „Vážně?“ Pán: „Po životě plném všelijakého pokušení zemřel jako hrdina, obětoval se za ostatní. Ale pak krátce na to znovu ožil!“ Ježíš: „Zajímavé! Čím jste se živil? Nebyl jste náhodou tesař?“ Pán: „Byl! Jak to víte?“ Ježíš: „Tati?!“ Pán: „Pinocchio?!“ ;-)))